

Излагами на цѣло още едно много любопитно писмо написано отъ Бѣлградъ, придадено намъ въ оригиналъ отъ Г. Марина Станчевъ за обнародване: въ него се расправя за нѣкои нѣща и личности по единъ удивителенъ начинъ, особено дѣто се спомѣнува за покойния Любена Каравелова и пр. Не можихми обаче точно да узнаемъ: кой е тоя Паница що е подписанъ въ него? Ето това писмо, изложено също както си е:—

Единомисленний ми брате!

Спорѣдъ вашето желание всичко изпълнихъ и до голкото можахъ работихъ и хортувахъ; въ срѣда стигнахъ въ Свищовъ и веднага се качихъ на вапора, въ сѣбота стигнахъ въ Бѣлградъ и въ сѣщия день се явихъ на П. Хитова, чича Илия и Л. Каравелова, когото намѣрихъ да спи и нито ми каза: добръ дошълъ; „но оттави на массата писмото, че ила по пладня“. Като имъ вржчихъ писмата, на подиръ се разговорихъ и за копието. Но Л. Каравеловъ не удобри да се дава ни тукъ ни на силитѣ, нѣ азъ го подадохъ безъ знанието на Каравелова; и тѣй, азъ го преписахъ на чисто и го подадохъ на Господина Митрополита, който го прочете и каза: много добръ, скоро да го поднесешъ съ П. Хитова на Министра Иностраннихъ Дѣлъ; азъ веднага отидохъ при П. Хитова, и отидохъ въ къщата му, нѣ той бѣше въ Министерството въ което отидохъ и азъ, нѣ казаха ми да отида у вѣчерята по 11 часа, и тѣй отидохъ; нѣ пакъ бѣше дошълъ Княза и Министра бѣше при него на рапортиране, и тѣй не можахъ да вляза при него, нѣ останахъ копието да го прочете и на Княза и казаха ми да отида сутренята; и тѣй отидохъ въ Министерството, дѣто опрѣдѣлиха писаръ да ма пита: какво искамъ? и какво желая? — че той да каже; азъ му казахъ: „че азъ съмъ устно опрѣдѣленъ да кажа злоупотрѣбленията на царскитѣ чиновници и бѣсотитѣ на Турцитѣ, които днесъ извършватъ надъ Българитѣ и гакъ вече не можемъ да търпимъ. Чашата се вече препълни! Да отворимъ ли революция? и ще ли да бждете намъ въ помощь